

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.866 van 15 september 2008
in de zaak RvV XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van *“het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 18 februari 2008 + nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten tot 4 maart 2008”*.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DUPONT en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1. Verzoekster verklaart een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) te hebben ingediend, die nog steeds in behandeling zou zijn.

1.2. Op 18 februari 2008 wordt aan verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“art. 7, al. 1- 1° wet van 15/12/1980: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: geen geldig visum.”

1.3. Aan verzoekster wordt op 22 februari 2008 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.4. Tegen haar vrijheidsberoving tekent verzoekster beroep aan bij de Raadkamer te Brussel.

1.5. Op 28 februari 2008 wordt ze vrijgelaten en wordt haar een nieuwe termijn van 28 februari 2008 tot en met 4 maart 2008 toegekend om het grondgebied te verlaten. Deze *“nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten tot 4 maart 2008”* betreft de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

2.1. Verwerende partij werpt in een exceptie op dat verzoekster geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring en tot schorsing van het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij stelt dat een eventuele nietigverklaring/schorsing van het bestreden bevel geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van de illegale verblijfssituatie van verzoekster en dat zij na een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel, verplicht is om een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan verzoekster. Verwerende partij voegt hieraan toe dat het voorgaande temeer geldt daar aan verzoekster na de betekening van het thans aangevochten bevel op 22 februari 2008, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde werd betekend.

Er dient te worden opgemerkt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoekster in casu beïnvloedt en dat verwerende partij in gebreke blijft om aan te tonen op welke grond zij verplicht zou zijn om na een eventuele vernietiging van het bestreden bevel, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat haar nadien een nieuw bevel werd betekend, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het thans aangevochten bevel haar rechtstoestand beïnvloedt en ze dienvolgens belang heeft om betreffend bevel aan te vechten. De exceptie inzake het gebrek aan belang bij de vordering dient bijgevolg te worden verworpen.

2.2. Verwerende partij werpt vervolgens op dat in zoverre het beroep gericht is tegen *“de nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten tot 4 maart 2008”*, deze verlenging van termijn een uitvoeringsmaatregel is dewelke niet vatbaar is voor een procedure tot nietigverklaring/schorsing. Ze voegt eraan toe dat de in casu bestreden “beslissing” tot verlenging van de termijn een niet aanvechtbare rechtshandeling is, zodat de vordering in zoverre gericht tegen de verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten, niet ontvankelijk is.

Er dient te worden vastgesteld dat om ontvankelijk te zijn, het beroep moet gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing. Als uitvoerbare beslissing dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet.

In onderhavige zaak werd verzoekster op 18 februari 2008 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

De nieuwe termijn die aan de verzoekster werd toegestaan om het grondgebied te verlaten - tot 4 maart 2008 - is louter een uitvoeringsmodaliteit van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten. Deze uitvoeringsmodaliteit kan evenwel niet worden beschouwd als

een beslissing met specifieke rechtsgevolgen of een beslissing die de rechtstoestand van de verzoekster wijzigt, zodat het beroep gericht tegen deze uitvoeringsmodaliteit onontvankelijk is. De door de verwerende partij opgeworpen exceptie is in de aangegeven mate gegrond.

2.3. Verwerende partij werpt bij wege van exceptie de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op wegens het niet ontwikkelen van een ernstig middel en het niet *“op basis van concrete gegevens aantonen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel”*, beide vereist ingevolge artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Vastgesteld wordt dat de verwerende partij in haar nota zelf een middel in de uiteenzetting van verzoekster onderscheidt en erin geslaagd is dit vrij omstandig te beantwoorden. Voor wat betreft de opgeworpen exceptie aangaande het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, bestaat er geen noodzaak om hierover uitspraak te doen. Een onderzoek hiervan en een uitspraak hierover is slechts noodzakelijk indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat zoals hierna zal blijken, te dezen niet het geval is. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. Verzoekster voert in haar inleidend verzoekschrift de schending aan van de motiveringsplicht voor administratieve aktes, van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950 (hierna: EVRM).

Ter adstructie van haar middel stelt verzoekster wat volgt:

*“ Overwegende dat op het bevel om het grondgebied te verlaten als enige reden staat aangeduid
- art. 7, al. 1-1° wet van 15-12-1980; Verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten, geen geldig visum.*

*Dat dit in elk geval reeds tegenstrijdig is met de begeleidende brief van Binnenlandse Zaken
waarbij als redenen staat aangeduid
- art. 7, al. 1-1°*

+

- art. 7, al. 1-2° van de wet van 15 december 1980, verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig art. 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden.

Dat ook absoluut geen rekening wordt gehouden met de ingediende regularisatieaanvraag art. 9bis.

Dat deze regularisatieaanvraag nog steeds lopende was.

Inbreuk op art. 8 EVRM

Standvastige affectieve relatie met de Heer C.H. van Belgische nationaliteit.

Dat het koppel een aanvraag 9bis had ingediend in 2008.

Dat dit dossier zeer volledig was met

-geboorteakte verzoekster;

- verbintenis tenlasteneming door de Heer C.;;

- persoonlijke stukken ter staving dat zij elkaar kennen;

- echtscheidingsakte van de Belgische vriend;

Dat deze affectieve relatie van lange duur is.

Dat ondertussen verzoekster reeds 8 modules Nederlandse taalles bij de Vlaamse Gemeenschap heeft gevolgd.

Dat zij zich ook had voorbereid op de arbeidsmarkt.

Dat men aan de Heer C. niet kan vragen om haar te vergezellen naar Nigeria om van daaruit de administratieve demarches te doen.

Dat hij zelfstandige is en niet zomaar zijn activiteiten voor lange tijd kan onderbreken (Taxipost voor De Post).

Dat zijn gezondheid het hem bovendien niet toelaat.

Dat indien verzoekster naar Nigeria wordt terug gestuurd zij zeker langer dan 1 jaar uit elkaar zullen zijn.

Dat dit een aanslag is op hun privé leven.

Dat dit een moeilijk te herstellen nadeel is.

Dat in elk geval de regularisatieaanvraag op de datum van de beslissing om het grondgebied te verlaten niet onontvankelijk was verklaard."

3.2. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, dient te worden benadrukt dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft zoals hoger reeds is gesteld, tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat betrokkene in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, m.n. een geldig visum.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster met haar betoog, dat bestaat uit blote beweringen, niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens, de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In zoverre verzoekster opwerpt dat er een tegenstrijdigheid bestaat tussen de motieven van het thans bestreden bevel en de motieven die in de *“begeleidende brief van Binnenlandse Zaken”* werden aangeduid, volstaat de vaststelling dat in tegenstelling tot het door verzoekster beweerde, in de brief gericht aan de burgemeester, enkel het volgende werd aangekruist:

“(x) – art. 7, al. 1-1° van de wet van 15 december 1980; verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: geen visum, vervallen visum, geen paspoort, vervallen paspoort.
- geen geldig visum”

Enkel het aangekruiste motief heeft betrekking op verzoekster, zodat dient te worden vastgesteld dat de kwestieuze motieven identiek zijn en er geen tegenstrijdigheid kan worden vastgesteld tussen de motieven van het thans bestreden bevel en de motieven die in de *“begeleidende brief van Binnenlandse Zaken”* werden aangeduid. Het betoog van verzoekster mist aldus feitelijke grondslag.

3.3. In zoverre verzoekster de mening toegedaan is dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en betreffende aanvraag nog steeds hangende is, dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten, niet opschort (cfr. o.m. R.v.St., nr. 86.715, 6 april 2000; R.v.St., nr. 109.500, 22 juli 2002; R.v.St., nr. 127.903, 6 februari 2004; R.v.St., nr. 132.035, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 138.946, 7 januari 2005; R.v.St., nr. 164.950, 20 november 2006), of zou verhinderen dat na het indienen ervan, nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cfr. R.v.St., nr. 166.626, 12 januari 2007).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoekster met haar betoog niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingen-wet de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten zou opschorten, of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cfr. R.v.St., nr. 109.500, 22 juli 2002; R.v.St., nr. 132.035, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004).

Dienvolgens valt niet in te zien waarom de verwerende partij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zou moeten betrekken bij de beoordeling en in concreto in de motivering van de thans bestreden beslissing, temeer nu het motief van het thans bestreden bevel, met name *“art. 7, al. 1- 1° wet van 15/12/1980: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: geen geldig visum.”*, zelfs niet wordt betwist door de verzoekster.

3.4. In zoverre verzoekster de schending aanvoert van artikel 52 van de Vreemdelingenwet volstaat de vaststelling dat naast een loutere vermelding van dit artikel, ze verzuimt aan te geven op welke wijze betreffend artikel wordt geschonden door de thans bestreden beslissing.

3.5. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 8 EVRM, dient erop te worden gewezen dat deze verdragsbepaling er op gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg blijkt dat uit artikel 8 EVRM een aantal positieve verplichtingen voor de staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten, is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Uit artikel 8 EVRM kan geen algemene verplichting voor een staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM, *Gül v. Zwitserland*, 19 februari 1996; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster wist of behoorde te weten dat zij geen rechten kon putten uit relaties die zij opbouwde tijdens een voortgezet illegaal verblijf (EHRM, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, 28 mei 1985). Er dient verder te worden benadrukt dat de eerste bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De eerste bestreden beslissing heeft dienvolgens niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van haar Belgische vriend niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM, *Cruz Varas v. Zweden*, 20 maart 1991; R.v.St., nr. 104.270, 4 maart 2002 en cfr. VAN DE PUTTE M., "Straatsburg gaat vreemd", *T.V.R.*, 1994, 3-16) en kan in casu geen schending van artikel 8, eerste lid EVRM worden vastgesteld.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster met haar betoog een schending van de door haar aangehaalde wets-, verdragsbepaling en beginsel geenszins aannemelijk maakt, zodat het enige middel in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

4. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Het beroep tot nietigverklaring tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemde-lingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

Ch. BAMPS.